

บางกอกก๊วย

bangkokian@matichon.co.th

โลกของเด็ก

เรื่องของเกมโชว์เป็นเพียงหนึ่งเดียวในรายที่นำเสนอทางโทรทัศน์ แต่เป็นรายการที่มีผู้นำมาล้อเลียนในงานหลายงาน ทั้งยังนำมาเป็นการเรียนการสอนในคณะวิชาที่เกี่ยวกับสื่อสารมวลชน ไม่ว่าจะเรียกชื่อคณะวิชานี้ว่าอย่างไร อาทิ นิเทศศาสตร์ หรือสื่อสารมวลชน หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน

เมื่อก่อนนี้การแสดงละครละคร มีนิสิตนักศึกษาที่นิยมแสดงอยู่สองสามคณะ คือ คณะอักษรศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ต่อมาคือคณะนิเทศศาสตร์ คณะสื่อสารมวลชน รวมทั้งการขยายสาขาวิชาออกไปเป็นภาพยนตร์ สื่อใหม่ นอกเหนือไปจากวารสาร วิทยุ โทรทัศน์ การโฆษณา การประชาสัมพันธ์

ปัจจุบันนี้มีคณะวิชาโดยตรงที่ร่ำเรียนเกี่ยวกับศิลปการแสดง คือคณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะดนตรี คือดุริยางคศิลป์

บรรดาคณะที่เกี่ยวกับงานประเภทดังกล่าว ผู้เรียนส่วนหนึ่ง มักจะนิยมจัดการแสดงละครปีละครั้งสองครั้ง ดังเช่นคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่จะจัดการแสดงละครเวทีขึ้นในวันนี้

ละครเวทีที่นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตจัดแสดงครั้งนี้คือเรื่อง

أيากาเหว่า “ซ้อซ้อชดใช้ บาบที่ท่า กรรมที่ก่อ”

วันเวลาและสถานที่จัดแสดงคือ วันพฤหัสบดีที่ 9 เวลา 14.00 น.และ 19.00 น. วันศุกร์ที่ 10 เวลา 19.00 น. และวันเสาร์ที่ 11 เวลา 14.00 น. และ 19.00 น. ที่โรงละครปริดี พนมยงค์ (ทองหล่อ)

การจัดแสดงละครของนักศึกษานอกจากจะเป็นหนึ่งในการเรียนแล้ว ยังเป็นการฝึกและเพิ่มพูนประสบการณ์ทางการแสดง ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนต้องแสดงบทบาทไปตามที่ต้องการ ทั้ง

เป็นผู้แสดง เป็นผู้กำกับ เป็นผู้อำนวยการ เป็นผู้ประสานงาน และเป็นผู้อะไรต่อมิอะไรอีกมาก ตามที่กำหนดไว้

ยุคสมัยนี้ มิเพียงแต่การแสดงละครละครเท่านั้น ผู้ที่เรียนทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ ยังมีวิชาการภาพยนตร์ ที่ผู้เรียนต้องสร้างภาพยนตร์สั้นอย่างน้อย 1 เรื่อง ทั้งที่เป็นวิทยานิพนธ์และงานเพื่อส่งเข้าประกวด

ส่วนผู้ที่เรียนทางด้านศิลปกรรมตะวันตกประเภทบัลเลต์ ก่อนจะสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ต้องมีการแสดงที่กำกับและสร้างเอง 1 เรื่อง ดังที่นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นักศึกษาคณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือมหาวิทยาลัยมหาสารคามต้องมีเช่นกัน

แม้แต่ผู้เรียนวิชาดนตรี ทั้งไทยและสากล รวมไปถึงวิชาการดนตรีชั้นสูง ประเภทคลาสสิกซึ่งอาจารย์สุกรี เจริญสุข บอกว่า คลาสสิกคือเบสิก หลังจากร่ำเรียนมาพอมีทั้งความรู้และความชำนาญ ก่อนจะสำเร็จปริญญาตรีที่ควรจะเรียกว่า “**ดุริยางคศิลป์บัณฑิต**” ก็ต้องช่วยกันจัดคอนเสิร์ตในแต่ละประเภทสักครั้ง

วิชาที่เรียนเกี่ยวกับการ “**เดินกินรำกิ้น**” เมื่อก่อนพ่อแม่ผู้ปกครองรังเกียจ ไม่นิยมให้ลูกได้เรียนทางด้านนี้ แต่ทุกวันนี้ เด็กเล็กสองสามขวบก็ต้องมีวิชาทางด้านศิลปกรรมเรียนเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นดนตรีทั้งไทยและสากล เปียโน บัลเลต์ รำไทย เลยไปถึงศิลปะจิตรศิลป์ ырร้อง หรือที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดลสอนวิชาฟงดนตรีเป็นครออสสั้นๆ เพื่อให้ผู้ที่ต้องการฟงดนตรีให้รู้เรื่องและไพเราะได้ไปเรียน

เช่นเดียวกับการเรียนวาดภาพศิลปะ ศิลปินจำนวนไม่น้อย เปิดสตูดิโอของตัวเองสอนผู้ที่ต้องการเรียนวาดรูป เช่น ครูแนบ โสทธิพันธ์ เปิดสอนที่บ้านตึกแถว ต้นซอยโชคชัย 4 เป็นต้น

การกีฬาก็ไม่ยอมน้อยหน้า นอกจากการเรียน อาทิ ว่ายน้ำ เพื่อให้เด็กมีทักษะในการว่ายน้ำทั้งเพื่อความปลอดภัยและออกกำลังกาย เด็กที่ว่ายน้ำเก่งยังมีโอกาสไปแข่งขัน ถึงขนาดอาจมีโอกาสเข้าแข่งขันระดับโลก หรือทุกวันนี้การเล่นกอล์ฟ ไม่ใช่กีฬาที่พุ่มเฟิยงนักแล้ว วันก่อนในหนังสือพิมพ์พระราชชาติธุรกิจ ยังนำเสนอเรื่องของเด็กวัยสี่ขวบเข้าร่วมการแข่งขันกอล์ฟ เป็นแชมป์มาแล้วด้วยการตี “โฮลอินวัน” ถึง 2 ทน

แม้แต่การแข่งขันกีฬาโลดโผน เช่น จักรยานวิบาก วันก่อนการแข่งขันระดับเด็กอายุไม่เกิน 7 หรือ 8 ขวบ มีเด็กอายุ 3 ขวบครึ่งเข้าร่วมแข่งด้วย

ทุกวันนี้โลกของเด็กไปไกลกว่าที่เราคิด อย่าไปเคียวเขี้ยวให้ลูกต้องเรียนนั่นเรียนนี่อยู่อีกเลยครับ